

men i Besiddelse af en staaende Koft, at erstatte denne Ting, naar han har givet Tingen fra sig eller har forbrugt den. Den anden Grund, hvorfor jeg anseer det urigtigt at udstrække Bestemmelsen til at gjælde fuldbyrdede Gavecontracter, er den, at derved kommer Bestemmelsen i Uoverensstemmelse med den iøvrigt gjældende Lovgivning. Det er ikke blot det, at det er en heelt ny Bestemmelse, men der vil, naar denne Paragraph i Lovforslaget bliver til Lov, blive en stor Uoverensstemmelse imellem hvad der gjælder i nogle Boer og hvad der kommer til at gjælde i andre. Efter Danske Lov kan i ethvert Dødsbo en usfuldbyrdet Gavecontract, ialfald naar det er en egentlig Døds gave, ikke fordres fuldbyrdet til Skade for Creditorerne, og fremdeles er der Bestemmelser om, at Gavecontracter saavel som andre Contracter kunne fordres omstødt, naar der er Formodning om, at der har fundet Svig Sted af de forskjellige Contrahenter, ligesom ogsaa, uden Hensyn til, om der har fundet saadan Collusion Sted, en Afhændelse kan fordres omstødt, naar den er skeet til nærmeste Paarørende, paa en Tid, da Afhænderen var insolvent; men der findes ikke nogen Bestemmelse som den, der her er optagen i Lovforslagets § 2. Naar man nu vedtager denne Paragraph, vil det altsaa blive Tilfældet, at i de egentlige Fallitboer vil en fuldbyrdet Gave til en Ikke-Nærpaarørende blive at omstøde, medens derimod i Dødsboer, der vise sig at være insolvente, den fuldbyrdede Gave vil faae Lov til at staae. Det er en Disharmoni i Lovgivningen, som jeg finder meget uheldig.

Hvad endelig § 12 angaaer, da skal jeg slutte mig til den Anskuelse, at det vilde være, om ikke rigtigst, saa dog meest humant at fastsætte en Tid, efter hvilken denne meget indgribende Bestemmelse først skal træde i Kraft. Den meget ærede Justitsminister har med Hensyn til denne Paragraph yttret, at det vilde være praktisk ligegyldigt, om man ogsaa gav ved-

kommende Haandskriftscreditorer en særegen Frist, da de ikke i Løbet af en saadan Tid vilde synderlig kunne forbedre deres Stilling, idet det navnlig ikke kunde nytte dem noget, om de og fik den vordende Fallent til at gaae ind paa at give dem Pant i Løvsøre, da saadant, naar det gives i de sidste 6 Uger før Falliten, Intet har at betyde. Det vil imidlertid sees, at dette just ikke er aldeles afgjørende. For det Første er det ikke blot simple Haandskriftscreditorer, men ogsaa dermed i Klasse staaende Fordringshavere, hvorom der er Spørgsmaal, og jeg har tidligere havt Leilighed til at gjøre opmærksom paa, at dertil hører blandt Andre Domshavere, og det er dog aabenbart, at de ialfald vilde kunne benytte Fristen til at gjøre Execution og derved sætte sig i Sikkerhed. Dernæst kommer det jo ogsaa meget an paa, hvor lang Frist der gives. Der som man f. Ex., som det er antydet i Commissionen, gav dem en Frist af 3 Maaneder, vilde de dog muligen kunne erhverve sig en Panteret, der kunde faae sin Betydning senere, naar Boet kom under Fallitbehandling. Men endelig skal jeg gjøre opmærksom paa, at det maaffee ikke er heldigt, naar det hedder, at denne Bestemmelse skal have Anvendelse i de Boer, der efter denne Lovs Kundgjørelse tages under Behandling. Ved Lovens „Kundgjørelse“ ved jeg ikke rigtigst, om der menes det Samme som dens Thinglæsning. Der som det skulde være saa, vil det jo kunne indstræffe, idet en Lov kan blive thinglæst tidligere paa et Sted end paa et andet, at en og samme Mand, der har Fordringer af forskjellig Slags i 2 Boer, kunde være saa uheldig at komme tilført i dem begge paa een og samme Tid, idet Loven paa den Tid, Boerne tages under Behandling, var thinglæst paa det ene, men ikke paa det andet Sted. Ogsaa af denne Grund troer jeg, at det vilde være rigtigst at fastsætte en bestemt Frist efter Lovens Emanation. — Hertil skal jeg indskrænke mig.